

Svar:

Miljøministeriet har om dette spørgsmål udtalt følgende:

„Undersøgelser for fredningsstyrelsen i medfør af naturfredningslovens § 49 foretages sædvanligt af museerne. Det sker i henhold til aftaler for det enkelte tilfælde eller mere generelt, hvor museerne har ønsket at medvirke i almindelighed.

I princippet ændres dette ikke ved den i § 12 anførte formulering, hvorefter museerne „i det omfang, det er foreneligt med deres øvrige virksomhed, skal stå til rådighed for fredningsstyrelsen med hensyn til administrationen af fredningslovgivningen“. Hvis en sådan medvirken medfører en arbejdskraftmæssig eller økonomisk belastning, herunder med udgifter til konservering, som et museum ikke mener at kunne klare eller at kunne prioritere forud for den øvrige virksomhed, vil museet ikke være forpligtet til at påtage sig opgaven.

Generelt gælder, at næsten alle arkæologiske undersøgelser medfører, at der fremdrages genstande, som er mere eller mindre omdannede af det lange ophold i jorden og derfor kræver konservering, hvis de skal kunne udnyttes videnskabeligt og publikumsmæssigt. Konservering af arkæologiske objekter kan være både kostbar og langsommelig og er endvidere i dag så kompliceret, at arbejdet oftest må foregå på en konserveringsanstalt. En oversigt over konserveringsudgifterne vil i reglen først kunne foreligge nogen tid efter, at undersøgelsen i medfør af naturfredningslovens § 49 er tilendebragt.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvem der skal betale konservering af genstande fremdraget ved en § 49-undersøgelse, om det er fredningstyrelsen, der har bekostet undersøgelsen, eller museet, som skal indlemme genstandene i sine samlinger, går fredningsstyrelsens erfaring ud på, at en række lokal-museer finder det rimeligt, at det museum, som har foretaget undersøgelsen, og som derefter kan indlemme resultatet i sin samling, også afholder udgifterne til konserveringen. Andre museer har dog fremført, at konservering er den afsluttende del af undersøgelsen, hvorfor fredningsstyrelsen, der betaler de foregående undersøgelsesprocesser, også bør betale konservering af de genstande, som fremdrages.

Det kan efter miljøministeriets opfattelse ikke i henhold til naturfredningsloven pålægges fredningsstyrelsen at dække udgifterne til konservering af de fund, der gøres i forbindelse med § 49-undersøgelser, men man vil naturligvis, hvor særlige forhold gør sig gældende, som hidtil søge at medvirke til en for det modtagende museum rimelig ordning.

Konserveringsproblemet og spørgsmålet om finansieringen af konservering hører til dem, der vil være egnede til at drøfte i fortidsminderådet eller ministerierne imellem.“

Kulturministeriet er for sit vedkommende enig i, at konserveringsspørgsmålet er af en sådan betydning, at en drøftelse af dets løsning i fortidsminderådet vil være påkrævet.

*Spørgsmål 3:**Ad ministerens besvarelse af spørgsmål 2.*

Udvalget udbeder sig oplysning om, hvorledes begrebet „arkæologisk undersøgelse“ afgrænses.

Svar:

Arkæologiske undersøgelser har til formål på anden måde at bevare de fortidige miljøer, der ikke gennem en fredningsforanstaltning kan bevares på det sted, hvor de forefindes.

Den arkæologiske undersøgelse kan deles op i en række afsnit, der hver for sig kræver beslutninger taget af personer med den størst mulige faglige kompetence. Det drejer sig om følgende afsnit, som den, der påtager sig undersøgelsen, må være ansvarlig for, jfr. UNESCO's „Venezia-Charter“ fra 1964, artikel 16 (Charte internationale sur la conservation et la restauration des monuments et des sites):

1) Udgravningsarbejdet, der udføres på findestedet, men hvoraf komplicerede dele kan medtages til videre udgravning på museets laboratorium.

2) En præcis dokumentarion af udgravningens faser i form af en analytisk og kritisk beretning ledsaget af opmålinger og fotografier.

3) En sikring af fundmaterialet, således at det også er tilgængeligt for fremtidens mennesker. Denne sikring opnås ved en kvalificeret konservering og en sikker opbevaring, dvs. beskyttet mod yderligere nedbrydning og mod tyveri.